

ELIZABETH STROUT: L'UNIVERS DESENCAIXAT DELS BURGESS. / Mar Fontana / Núvol

“No hi ha cap manera perfecta de viure” és una afirmació un pèl desencoratjadora però inequívocament realista que guiarà, després d’haver fet net, el present de la Susan, del Bob i del Jim, els tres germans Burgess. L’escriptora americana Elizabeth Strout, que va guanyar el premi Llibreter amb *Olive Kitteridge*, torna a les llibreries amb la novel·la *Els germans Burgess*.

En aquest nostre món contemporani, sovint involuntàriament, ens movem endinsats en unes dinàmiques que ens fan viure un present buit de qualsevol altre temps verbal. Tanmateix, el que ara pensem, diem i fem és producte del que hem pensat, dit i fet anteriorment cada un de nosaltres. El nostre passat, doncs, acostuma a tenir conseqüències en el nostre present, o, el que és el mateix, el nostre passat explica el nostre present: els records formen part de la nostra vida i la memòria constantment ens ho ratifica. Els tres germans Burgess, grans protagonistes de la darrera novel·la d’Elizabeth Strout, i de personalitats completament diferents, es veuen obligats a veure’s les cares, amb totes les connotacions de l’expressió, i a abandonar les seves quotidianitats respectives fonamentades en el desconeixement.

El desencadenant d’aquest retorn, un fet desafortunat que, al seu torn, deixa en evidència les dificultats que encara ara existeixen en el si de la societat americana en particular i de la societat occidental en general, pel que fa a la immigració: la incomprensió entre uns i altres com a obstacle principal a l’hora de facilitar la integració de nousvinguts. “En el tema de la diversitat anem una mica endarrerits” és una expressió que descriu força bé aquelles situacions en les quals l’intent de convivència entre uns i altres fa sorgir certes divergències en què tots compartim, deixant de banda la ignorància mútua i la conseqüent desconfiança, la part equitativa de responsabilitat Els papers de víctima i botxí repartits inicialment entre els germans i també entre els diferents protagonistes del desafortunat accident, es difuminen, en major o menor grau,

al llarg de l'obra i tenen com a jurat els mateixos personatges, els quals revelen secrets fins aleshores inconfessables i exterioritzen sentiments en altre temps reprimits, en unes circumstàncies favorables per a aquesta mena de regressions col·lectives. I ho fan a través del diàleg, forma que representa l'oralitat per antonomàsia i que facilita correccions, interrogacions i altres accions formulades de manera àgil i directa.

Els constants canvis de perspectiva, mitjançant els quals la narradora descriu els fets i els pensaments des del punt de vista dels diversos personatges implicats, faciliten la comprensió per part d'un lector que esdevé observador extern de la història de la família Burgess i de les tenses relacions entre els seus membres, un prototip, a petita escala, del conjunt de la societat actual.